

“En un sistema democràtic de debò, Garzón hauria estat expulsat molt abans”

No el coneixem prou, el jutge Garzón, que ens l'heu de presentar?

—Presento el que menys coneix l'opinió pública majoritària. El Garzón heroic i ambiciós que aconsegueix tot el que es proposa ja el coneixem tots, perquè els mitjans ens l'han venut a bombo i plateret durant els 20 anys que ha estat a l'Audiència Nacional. En canvi, el cúmul d'irregularitats que ha anat cometent no es coneixen.

—Comenceu el llibre dient que és vanitós, mediàtic, mediocre, furtiu, fracassat i expulsat. Déu n'hi do...

—Començo el llibre amb una exposició pública d'ell amb els trets personals perquè el lector se situï de bon començament davant la magnitud i complexitat d'aquest personatge. Són uns quants adjectius que resumirien si fa no fa l'activitat d'aquest jutge. Són els trets que el fan particular, un jutge únic a l'Estat espanyol. Una vegada el lector ja té una idea sobre davant de qui es troba, sí que farem un repàs cronològic pels casos.

—I fins a quin punt deu l'èxit de la seva carrera, i la seva mitificació, a aquests mitjans?

—Sense els mitjans i el tractament mediàtic que ha tingut, ell no hauria estat tants anys a l'Audiència Nacional. Si els mitjans haguessin fet la seva feina, si hi hagués hagut periodisme de debò a l'Estat espanyol, totes les violacions de drets humans que va anar cometent des del primer dia s'haurien anat destapant. En un sistema democràtic de debò, i en un sistema judicial imparcial, Garzón hauria estat expulsat molt abans. No va ser expulsat fins que al poder polític li va interessar.

—És a dir, que des del poder polític i judicial n'eren conscients?

—El poder polític sempre ho ha sabut. A l'Estat espanyol hi ha molts jutges com Garzón, tot i que ell és únic perquè va pel món erigint-se en defensor dels drets humans. Actualment hi ha molts

Sònia Bagudanch (Mata, Pla de l'Estany, 1987), periodista de l'ACN i membre del Grup de Periodistes Ramon Barnils, publica el llibre 'Et presento el jutge Garzón' (Edicions Saldonar, 2013), on destapa el cantó fosc d'un Garzón que ha encobert tortures i ha vulnerat constantment els drets mínims dels detinguts.

judges que tapen la tortura, i, juntament amb la complicitat dels polítics i dels grans partits i mitjans de comunicació, fan que sigui un tema tabú, no se'n parli i ningú no hi faci res.

—El seu pas efímer per la política respon a aquesta ambició de poder?

—Sí, exacte. Ell va tenir un pas tan fugaç per la política perquè no va aconseguir ser tot el que ell volia ser. Això va lligat a la seva vanitat. Un jutge no sol entrar en política, és jutge i fa la seva feina. Però ell volia ocupar tant l'interès de tothom, volia tant ser el protagonista sempre, que el portava a pujar escales fins a arribar realment al més enllà.

—L'acuseu de forçar la llei al màxim, endinsant-se fins i tot en la il·legalitat.

—Fent un repàs de tots els seus casos, vas descobrint irregularitats al llarg de

tota la seva carrera. És una constant, no un fet aïllat. Si hem dedicat un llibre al cantó fosc de Garzón és perquè realment hi ha moltes violacions de drets humans al darrere i moltes irregularitats jurídiques que no es podia permetre. Era de justícia destapar-les. El cas més flagrant són les violacions de drets humans, com ara la tortura. És el jutge que més detinguts torturats ha vist passar pel seu despatx.

—Garzón ho nega, però vós demostreu amb documents que Garzón estava al cas de les denúncies per tortures als independentistes catalans el 1992.

—Són uns documents inèdits que ara veuen la llum i demostren el que Garzón sempre ha negat i nega encara ara. Continua negant que cap detingut hagi denunciat tortures davant seu. Ell estaria en l'obligació d'investigar-les; si no, empararia un delictes. Aquests documents, on hi ha el relat de les tortures que els detinguts van patir, vénen amb la seva signatura. Ell en dona fe. El que publiquem són els fragments breus on els detinguts expliquen tots els maltractaments als quals ells van ser sotmesos per la Guàrdia Civil durant els cinc dies d'incomunicació.

—Sorpren que l'any 2011 fos escollit membre del Comitè per a la Prevenció de la Tortura (CPT) del Consell d'Europa...

—Això el fa un jutge únic. Mentre, per una banda, encobreix delictes com la tortura, per l'altra inicia tota una campanya de rentat d'imatge presentant-se al món com un jutge superprogressista, defensor dels drets humans i precursor de la justícia universal. Sempre gràcies a la complicitat de l'Estat espanyol, que el va avalar per a presentar-se al CPT.

—També, si fa no fa, diu que entre el Tribunal d'Ordre Públic franquista i l'Audiència Nacional no han canviat gaire o gens les coses.

—Hi ha les diferències que hi ha en

un estat que ha passat de la dictadura a una suposada democràcia sense ruptura real. A la pràctica, no hi ha gaires diferències, seria poc més poc menys l'herència del TOP. Un tribunal d'excepció on es jutgen casos polítics o temes que els partits consideren d'estat, com la monarquia o el narcotràfic.

—**L'excusa de Terra Lliure li va servir per a perseguir l'independentisme català?**

—No ho hauria dit millor. El jutge Santi Vidal, que va venir a la presentació del llibre, va revelar que Garzón li havia dit que l'independentisme era un càncer que calia combatre. Hi ha un objectiu polític. I va veure que hi havia una altra excusa, els Jocs Olímpics, i va aprofitar per actuar contra tot el cercle de l'independentisme polític o gent que no tenia res a veure amb Terra Lliure. Van ser molts dels qui van acabar denunciant tortures, i que van acabar absolts o amb penes mínimes. De fet, això passa molt en la carrera de Garzón. Comença amb macrodesplegaments judicials i moltes detencions, i queda en res. És tan mal instructor, i acumula tants defectes de forma, que fa que les operacions fracassin.

—**Una ofensiva que no sols va anar contra activistes, sinó també contra mitjans de comunicació, oi?**

—Sí, va tancar molts mitjans de comunicació per motius polítics, com també va actuar contra els independentismes. Aprofitava aquest pretext per a tancar mitjans de comunicació. És una flagrant vulneració de la llibertat d'expressió i del dret a la informació. Són mitjans sobre els quals moltes vegades, anys després, s'anul·lava l'ordre de tancament. I ja no hi havia res a fer, perquè aquella empresa havia estat desmantellada i els periodistes detinguts, com el basc Pepe Rei, sense que es demostrés cap delictes.

—**Fins i tot van arribar a enviar guàrdies civils armats a la redacció d'EL TEMPS...**

—Sí, i ho va fer sense ordre ni autorització judicial. És el mateix de sempre: portant la llei al límit només per buscar més detinguts. Més detinguts que justificassin aquestes macrooperacions que ell desplegava. Moltes vegades detenien gent per confessions que havien estat extretes sota tortura. Ell detenien gent amb confessions il·legals, que haurien

SÒNIA BAGUDANCH

“Si hem dedicat un llibre al cantó fosc de Garzón és perquè realment hi ha moltes violacions de drets humans al darrere i moltes irregularitats jurídiques que no es podia permetre.”

de ser anul·lades per no complir els drets mínims.

—**Al final, però, ha estat el PP qui li ha parat els peus...**

—Exacte. En el moment en què Garzón ha actuat contra qui ha actuat, llavors sí que ha interessat expulsar-lo de la judicatura espanyola, com amb la causa contra els crims del franquisme. Però quan va actuar contra els Gürtel, al PP li va interessar fer-lo fora. A PP i PSOE els ha interessat Garzón quan anava contra els independentismes català i basc. Ara sí que es poden destapar els seus delictes, quan abans s'arxivaven i era impossible anar contra ell. El cas Gürtel va ser molt descarat.

—**Es pot explicar aquesta bona imatge de Garzón a Espanya pels mitjans espanyols, però a l'estranger?**

—Forma part d'aquesta campanya internacional de defensor dels drets humans que ha fet. La seva ambició l'ha portat a agafar temes d'abast internacional, com el cas Pinochet, que tampoc no va tenir un èxit flagrant. Té aquesta virtut: aconsegueix que els mitjans el cobreixin de glòria i el projectin al món com el que no és. A Hispanoamèrica s'ho han cregut, tot i que hi ha molta gent i molts col·lectius que denuncien la seva vertadera cara.

—**D'entre tantes ombres, en salvaríeu alguna cosa, de Garzón?**

—En salvaria el fet d'anar a per totes, sempre que no es passi la llei pel forro. Amb el PP no va tenir miraments, i això és bo. No tenir por de cap poderós és positiu. Fan falta professionals de la justícia que no tinguin por de cap persona per més poderosa que sigui. Que rebin amenaces, però, tot i així, no deixin de fer la seva feina. Però en el moment en què passes de la ratlla, vulneres drets humans i no fas bé la teva feina... De virtuts en té i moltes, però el problema és que porta la llei on ell vol.

—**El que intenteu, en última instància, és fer una mica de justícia amb el jutge?**

—Seria una mica això, fer justícia no tant amb el jutge, que no en necessita, sinó amb les víctimes del jutge. Moltes víctimes i col·lectius fa anys que denuncien això i mai no s'ha actuat contra ell. Ell ha pogut fer i desfer al seu gust, i mai no ha passat res. Ara és a l'Argentina, mig exiliat, perquè el PP l'ha fet fora quan li ha interessat. Sí que feia falta una mica de justícia, tant per a les víctimes com per als ciutadans que desconeixen la veritat. Anàvem mancats de periodisme valent.

Nicolás Tomás